

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Vevurkovou, Mieru 312/13, Námestovo, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 32/2015 a jeho uznesením z 9. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného

porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 32/2015 a jeho uznesením z 9. septembra 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 11/2014 z 8. júla 2014 uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a 3 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a § 138 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 4 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 1 To 4/2015-232 z 3. februára 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zamietol odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Tdo 32/2015 z 9. septembra 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) dovolanie sťažovateľa odmietol nepovažujúc za splnené uplatnené dôvody dovolania [§ 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku].

Dôvody podania svojej sťažnosti vidí sťažovateľ v tom, že verejné zasadnutie vykonané krajským súdom *„bolo vykonané v neprítomnosti obvineného hoc na to neboli splnené zákonné podmienky, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“*. Sťažovateľ namieta, že krajský súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, aj keď účasť na verejnom zasadnutí neodmietol a ani nepožiadaval, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti, ale žiadal o jeho odročenie. Podľa názoru sťažovateľa neexistovala prekážka, ktorá by odvolaciemu súdu bránila v odročení pojednávania na iný termín. Túto skutočnosť dáva sťažovateľ následne do súvisu so zánikom trestnosti na základe účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uvádzajúc, že vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti mu

bola „zmarená možnosť využitia inštitútu účinnej ľútosti, nakoľko sťažovateľ nepredpokladal a vzhľadom na poučenie v upovedomení na verejné zasadnutie na deň 03.02.2015 ani nemohol predpokladať, že by odvolací súd mohol verejné zasadnutie vykonať v jeho neprítomnosti a zároveň na tomto aj rozhodnúť.

Sťažovateľ mienil svoju povinnosť (zaplatiť výživné) splniť ešte pred tým, než sa odvolací súd odobral na záverečnú poradu, avšak nakoľko sa nachádzal v zahraničí a zároveň písomne požiadal odvolací súd o odročenie verejného zasadnutia bol v presvedčení, že v prípade ak túto svoju povinnosť splní po príchode na Slovensko a zároveň tak učini skôr než sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu v jeho prípade existovala reálna možnosť, aby súd postupoval v zmysle § 86 ods. 1 Trestného zákona, v dôsledku Čoho trestnosť trestného činu, pre ktorý bol obžalovaný zanikne.“.

Následne podané dovolanie, ktorým sa sťažovateľ na najvyššom súde domáhal vyslovenia, že uznesením krajského súdu „bol porušený zákon v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného poriadku, § 293 ods. 8 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to v neprospech obvineného“, najvyšší súd na neverejnom zasadnutí odmietol z dôvodu, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Podľa v sťažnosti prezentovaného názoru sťažovateľa bola jeho neúčast' na verejnom zasadnutí krajského súdu ospravedlnená závažnými dôvodmi. Poukazuje pritom na obsah poučenia v upovedomení o verejnom zasadnutí, ktoré mu krajský súd pred jeho vykonaním doručil. Vyjadruje preto presvedčenie, že krajský súd „vykonal verejné zasadnutie o odvolaní v jeho neprítomnosti v rozpore so zákonom, a to vzhľadom najmä na inštitút upravený v ust. § 86 Trestného zákona o účinnej ľútosti, kedy trestnosť činu zaniká aj vtedy ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona a páchatel' svoju povinnosť splnil skôr než sa súd odobral na záverečnú poradu. Keďže sťažovateľ pokladal svoju žiadosť o odročenie verejného zasadnutia za podanú riadne, nepredpokladal, že súd v tejto veci vykonaná verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, v dôsledku čoho bol ukrátený o možnosť splniť svoju povinnosť skôr než sa odvolací súd odobral na záverečnú poradu...

S poukazom na uvedené možno ustáliť, že zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia na odvolacom súde dňa 03.02.2015 v neprítomnosti sťažovateľa splnené neboli, a verejné zasadnutie v neprítomnosti sťažovateľa vykonané byť nemalo.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal v jeho veci takéto rozhodnutie:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo 32/2015 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s vykonaním verejného zasadnutia o odvolaní v neprítomnosti obžalovaného.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tdo 32/2015 z 09.09.2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 296,44 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podstatou práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01, II. ÚS 517/2014). K tomu sa pridávajú záruky spravodlivého procesu vzťahujúce sa na organizáciu a zloženie súdu, ako aj na vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). V zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva v prípadoch namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania (spôsobu vykonania dôkazov) malo spravodlivý charakter (napr. rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, § 49, § 50; rozsudok A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, § 23, § 24).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Kompetencie ústavného súdu teda nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Podstatou predloženej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom krajského súdu v jeho trestnej veci, v ktorej rozhodol o jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu v jeho neprítomnosti, a v tejto spojitosti aj nesúhlas s dôvodmi odmietnutia jeho dovolania proti uzneseniu krajského súdu najvyšším súdom [v dovolaní sťažovateľ namietal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, podľa ktorého možno dovolanie podať ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky]. Keďže však petit sťažnosti smeruje len proti postupu najvyššieho súdu, ústavný súd s prihliadnutím na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa považoval jeho námietky proti postupu krajského súdu v odvolacom konaní uvedené v dôvodoch sťažnosti len za súčasť ním predloženej právnej argumentácie (mutatis mutandis III. ÚS 149/04, IV. ÚS 287/2011, III. ÚS 666/2014).

Zohľadňujúc uvedené sa ústavný súd oboznámil s obsahom uznesenia najvyššieho súdu, ktoré je výsledkom napadnutého postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 32/2015. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia odôvodnil svoj záver, že krajský súd nepochybil, keď vykonal verejné zasadnutie 3. februára 2015 v neprítomnosti sťažovateľa s poukazom na § 292 a § 293 Trestného poriadku tak, že nutnosť účasti sťažovateľa je potrebné posudzovať podľa toho, či ho súd ako obvineného na verejné zasadnutie predvolal alebo či ho len o verejnom zasadnutí upovedomil. Poukazujúc na § 292 a § 293 Trestného poriadku možno podľa najvyššieho súdu *„konštatovať, že predvolanie obvineného na verejné zasadnutie prichádza do úvahy v prípade nevyhnutnosti jeho osobnej účasti na verejnom zasadnutí a v ostatných prípadoch*

argumentum a contrario sa obvinený o účasti na verejnom zasadnutí len upovedomí (§ 292 ods. 1 prvá veta Trestný poriadok).

Obvineného súd na verejné zasadnutie spravidla predvoláva vtedy, keď považuje za nevyhnutné ho vypočuť, vyzvať k vyjadreniu k dôkazu vykonanému na tomto verejnom zasadnutí, alebo ho požiadať o bližšie vysvetlenie jeho odvolania. V ostatných prípadoch, keď osobná účasť obvineného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nie je nutná, sa obvinený o verejnom zasadnutí len upovedomí, a to ako osoba, ktorá svojim návrhom dala na verejné zasadnutie podnet, resp. ako osoba, ktorá môže byť priamo dotknutá rozhodnutím.

Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Námestovo po vykonaní dokazovania 8. júla 2014 pod. sp. zn. 6T 11/2014, rozhodol rozsudkom, proti ktorému obvinený do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 209) zahlásil odvolanie, ktoré bližšie neodôvodnil. Predseda senátu krajského súdu dňa 15. januára 2015 (č. l. 223) určil termín konania verejného zasadnutia na 3. februára 2015 o 9.30 hod. Obvinený [REDAKOVANÉ] bol o verejnom zasadnutí upovedomený, čo preukazuje upovedomenie o verejnom zasadnutí (č. l. 224) a rovnako aj úprava predsedu senátu odvolacieho súdu (č. l. 223 spisu). Upovedomenie o konaní verejného zasadnutia bolo obvinenému doručené dňa 19. januára 2015, 60 potvrdil vlastnoručným podpisom na doručenke (č. l. 223). Dôvod na predvolanie obvineného odvolacím sudom nebol, pretože v konaní pred súdom prvého stupňa sa priznal k neplneniu si vyživovacej povinnosti (č. l. 207 spisu) a po vyhlásení rozsudku, podal odvolanie, ktoré dodatočne neodôvodnil, ani nedeklaroval, že má v úmysle dlžné výživné uhradiť.

Z predloženého spisového materiálu teda vyplýva, že obvinený bol riadne a včas upovedomený na verejné zasadnutie konané 3. februára 2015 a poučený v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku o možnosti konať verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného (č. l. 224 spisu - prvá veta upovedomenia), pričom neboli splnené ani podmienky pre postup podľa § 293 ods. 6 Trestného poriadku.

Podľa § 293 ods. 8 Trestného poriadku ak obvinený hodnoverným spôsobom ospravedlní svoju neúčasť na verejnom zasadnutí a súčasne písomne požiada súd, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti, súd odročí verejné zasadnutie a určí deň, čas a miesto ďalšieho verejného zasadnutia.

Obvinený dňa 2. februára 2015 (č. l. 229), t. j. deň pred konaním verejného zasadnutia, zaslal poštou list s prírpisom, v ktorom žiadal o ospravedlnenie neúčasti na verejnom zasadnutí a zároveň požiadal o odročenie verejného zasadnutia z dôvodu práce v zahraničí, pričom uvedené nijakým spôsobom nepreukázal (č. l. 228 spisu). Ani v tomto liste neavizoval uhradenie dlhu na výživnom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obvinený neospravedlnil svoju neúčasť na verejnom zasadnutí z dôvodu práce v zahraničí hodnoverným spôsobom, a to nielen pokiaľ ide o akékoľvek predloženie (zdokladovanie) pracovnej zmluvy, resp. dohody a jej špecifikácie, ale ani pokiaľ ide o včasné ospravedlnenie. Hodnovernosť ospravedlnenia vyžaduje aj neodkladnosť jeho oznámenia potom, ako sa obvinený o dôvode, ktorý mu zabráni v účasti na verejnom zasadnutí, dozvedel. Ospravedlnenie obvineného o neúčasti na verejnom zasadnutí bolo doručené poštou v deň konania verejného zasadnutia pred jeho začatím, hoci o skutočnosti, že vykonáva prácu v zahraničí, musel vedieť skôr. Nič obvinenému nebránilo, aby trestnú kanceláriu (resp. Krajský súd v Žiline) telefonicky kontaktoval podstatne skôr (ihneď ako vedel, že pôjde do zahraničia) a ospravedlnil tak svoju neúčasť na verejnom zasadnutí včas. Sám totiž inicioval odvolacie konanie a ak mal záujem osobne sa verejného zasadnutia zúčastniť, prípadne využiť aj inštitút účinnej ľútosti, bolo jeho povinnosťou s odvolacím súdom komunikovať včas. O termíne konania verejného zasadnutia vedel už od 19. januára 2015 (č. l. 223 spisu).

Je preto zrejmé, že obvinenému bolo riadne a včas upovedomenie na verejné zasadnutie doručené a bol aj správne poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti, čím boli splnené podmienky pre konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného (§ 293 ods. 5 Trestný poriadok), pričom svoju neúčasť na verejnom zasadnutí ani hodnoverne neospravedlnil (§ 293 ods. 8 Trestného poriadku). Krajský súd v Žiline preto správne vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného a jeho odvolanie proti rozsudku podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Preto najvyšší súd konštatoval, že nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku.“

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd podrobne vysvetlil podmienky, za ktorých bolo možné rozhodovať o odvolaní

sťažovateľa v jeho neprítomnosti opierajúc sa o platné znenie zákonných ustanovení upravujúcich trestné konanie. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa, ktoré sa v zásade zhodujú aj s predloženou sťažnostnou argumentáciou, a skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu (osobitne jeho závery) takéto nedostatky nevykazuje. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu založené na racionálnom, podrobnom, a pritom ústavne konformnom výklade relevantnej procesnoprávnej úpravy vyžadujúcej hodnoverný spôsob ospravedlnenia neúčasti sťažovateľa na konanom verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého boli ustálené dôvody na odmietnutie dovolania. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv (obdobne IV. ÚS 35/02, II. ÚS 103/09, II. ÚS 395/09, I. ÚS 595/2012).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu (ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal) a obsahom sťažovateľom označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Záver najvyššieho súdu o správnosti postupu krajského súdu, ktorý vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti sťažovateľa, ústavný súd nevyhodnocuje ako zásah vedúci k odopretiu označeného práva na spravodlivé súdne konanie. Preto z hľadiska jeho obsahu považuje ústavný súd predloženú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 699/2014).

Pokiaľ ide o porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, judikatúra EŠLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (napríklad rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, rozsudok vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rozsudok EŠLP Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, § 122). Ústavný súd v danom prípade nezistil, že by k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo, preto ani nie je možné dospieť k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, nemôže predstavovať porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy v takom zmysle, ako to sťažovateľ namieta. Ústavný súd poznamenáva, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore, a tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľov (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013, III. ÚS 135/2014, III. ÚS 167/2015).

Pretože ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, bolo namieste sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2016